

Sygn. akt II CZ 16/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Gminy G.

przeciwko I. L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 12 kwietnia 2018 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II Ca (...), II WSC (...),

oddala zażalenie, odstępując od obciążania pozwanej kosztami postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 13 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego z 2 sierpnia 2017 r., gdyż uznał ją za niedopuszczalną z powodu zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia (kwota 12.546 zł), a więc poniżej progu przesądzającego o dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawie cywilnej o prawa majątkowe, określonego w art. 398² § 1 k.p.c. na 50.000 zł. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska pozwanej, która kwalifikowała sprawę jako pracowniczą.

W zażaleniu na postanowienie z 13 listopada 2017 r. pozwana zarzuciła, że zostało ono wydane z naruszeniem: - art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. przez błędną wykładnię i uznanie, że sprawa rozstrzygnięta wyrokiem zaskarżonym wniesioną przez nią skargą kasacyjną nie jest sprawą z zakresu prawa pracy; - art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie powoduje niedopuszczalność skargi kasacyjnej.

Pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Definicja sprawy z zakresu prawa pracy została ustalona przez ustawodawcę w art. 476 § 1 k.p.c. Takimi sprawami są sprawy o roszczenia ze stosunku pracy lub z nim związane, o ustalenie istnienia stosunku pracy, jeżeli łączący strony stosunek prawny, wbrew zawartej między nimi umowie, ma cechy stosunku pracy, o roszczenia z innych stosunków prawnych, do których z mocy odrębnych przepisów stosuje się przepisy prawa pracy, o odszkodowanie dochodzone od zakładu pracy na podstawie przepisów o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Stronami stosunków z zakresu prawa pracy są pracodawca i pracownik, a art. 460 § 1 k.p.c. przyznaje zdolność sądową i procesową także takiemu pracodawcy, który z niej nie korzysta w zwykłym obrocie z uwagi na brak osobowości prawnej. Za swojego pracodawcę pozwana uznawała Przedszkole Publiczne z Oddziałem Integracyjnym „T.” w G. i z tym pracodawcą prowadziła spór przed Sądem Rejonowym w G., który wyrokiem z 14 stycznia 2014 r. przywrócił powódkę na stanowisko pracy na dotychczasowych warunkach. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z 10 kwietnia 2015 r.

W niniejszej sprawie z żądaniem zasądzenia kwoty 12.546 zł wystąpiła Gmina G., która w świetle ustalonej wykładni art. 460 § 1 k.p.c. nie była pracodawcą powódki, ale przekazała jej to świadczenie, jako mające zaspakajać roszczenia w stosunku do pracodawcy, lecz uczyniła to z zastrzeżeniem zwrotu, ze świadomością, że powódka wiedzie spór ze swoim pracodawcą, po zakończeniu

którego może się okazać, iż odpadła podstawa do świadczenia przez pracodawcę, które zaspokoila powódka. Swoje roszczenie powódka wywodziła z przepisów o nienależnym świadczeniu, które wywodzić należy z przepisów prawa cywilnego i na tej podstawie faktycznej i prawnej sprawa została rozstrzygnięta w postępowaniu cywilnym, z zachowaniem reżimu przepisów ogólnych o procesie cywilnym, nie zaś przepisów o postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy. Sprawa ta nie zmieniła charakteru na potrzeby odpowiedzi na pytanie, czy przysługuje w niej skarga kasacyjna.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

aj

r.g.